

LUCY DIAMOND

HET HUIS MET GEHEIMEN

Als hun leven
uiteenvalt, kan
liefde hen weer bij
elkaar brengen

ROMAN

1

Het was niet alsof Dean Zoë opzettelijk probeerde te vermijden sinds de begrafenis. En toch, toen hij Zoë en Bea aan het eind van het gangpad in de supermarkt zag, moest hij zich ervan weerhouden om niet meteen rechtsomkeert te maken en zich te verstoppen. Het zweet kriebelde tussen zijn schouderbladen. Adrenaline schoot door zijn bloed. Elk instinct dat hij bezat, zei dat hij zich uit de voeten moest maken, en snel ook, maar dan stelde hij zichzelf zich verschuilend achter het stuur van zijn auto voor, vluchtend als een of andere crimineel, en hij wist dat hij zich dan nog meer een klootzak zou voelen dan hij nu al deed. En dat zei nogal wat.

Veilig van achter een kopstelling met kantoortartaralen liet hij zijn blik op Bea vallen en hij voelde zijn maag pijnlijk samen-trekken. Ze droeg een smoezelige eenhoornonesie waarvan de als een regenboog gestreepte hoorn op de capuchon zielig over haar voorhoofd hing terwijl ze achter Zoë aan liep, die het winkelwagentje duwde. Waren dat tranen op de bolle wangen van zijn nichtje? Bea was normaal gesproken een dolgelukkige inwoner van haar eigen magische droomwereld. Dean herin-nerde zich dat ze op haar zesde verjaardag na het uitblazen van

de kaarsjes op haar taart wenste dat ze later een echte eenhoorn kon worden. Beatrice Rose Sheppard was altijd ieders harten-dief geweest, de oogappel van haar vader, een echt spring-in-'t-veld met kuiltjes in haar wangen. Maar vandaag blijkbaar niet.

Kom op, Dean. Wees niet zo'n lafaard. Het minste wat je kunt doen is even hallo zeggen.

Hij versnelde zijn pas om ze in te halen. 'Zoë. Hoi.'

Schaamte overspoelde hem toen hij zag hoe dun en bleek ze was, hoe afwezig haar blik was. Zoë had altijd een gezonde gloed om haar heen gehad, met haar gouden haar en roze wangen, maar nu droeg ze de doffe huid en de levenloze gezichts-uitdrukking van iemand die zich net een weg had gebaand door de ergste weken van zijn leven. 'Hoi, Bea,' voegde Dean er zwakjes aan toe toen Zoë niet meteen antwoordde.

'Hallo,' mompelde Bea, haar ogen vochtig. Toen stak ze een trillende onderlip uit en stampte ze met een voet, weer terug in haar driftbui. 'Maar waarom niet, mama?' zeurde ze.

Zoë negeerde haar en wierp Dean een onvriendelijke blik toe. 'Ik dacht dat je in Zuid-Amerika was,' zei ze kortaf.

Dean liet zijn hoofd hangen. 'Ik ben niet gegaan,' antwoordde hij. Zijn koffer lag nog halfvol op de vloer van zijn slaapkamer. Het was hem nog niet gelukt om de nette stapels nieuwe shorts, T-shirts en wandelsokken op te bergen. Gelukkig was hij er wel in geslaagd om het grootste deel van het geld van de vluchten terug te krijgen. Het leek nu een verre droom, de reis die hij samen met Tiggy had gepland: de bergen die hij wilde beklimmen, de tempels, het oerwoud en de stranden die hij dacht te gaan bezoeken, de vollemaanfeesten waar Tiggy zo naar uit had gekeken. Deans grote avontuur waarmee hij de wereld ging laten zien dat hij meer in zich had dan spreadsheets en wiskundige berekeningen. Maar hij had de luchthaven niet eens gehaald. Typisch. Drie maanden vrij van zijn werk en de

enige plekken waar hij was geweest waren het kantoor van de lijkschouwer, het crematorium en zijn eigen ellendige huis. Hij slikte, zich bewust van de ongemakkelijke stilte die zich tussen hem en zijn schoonzus had gevormd. ‘Dus, hoe gaat het met jullie?’

Stomme, stomme vraag. De meest stomme vraag die hij had kunnen stellen. Hoe gáát het met ze? Patrick was drie weken geleden overleden. Het ging waarschijnlijk net zo verschrikkelijk met hen als met Dean zelf. Misschien nog wel erger. Hij had ze op de begrafenis voor het laatst gezien, waar hij na afloop zowel Zoë’s stille verwijt (dit gebeurde onder jouw toezicht) als de luidere, schelle versie van zijn moeder (‘Ik begrijp het niet. Waarom liet je Patrick zomaar weglopen? Vanwege een domme ruzie? Dat kun je niet menen, Dean!’) voor zijn rekening had genomen. Hij had herhaaldelijk ‘Sorry,’ en ‘Hij was al weg voordat ik hem kon stoppen,’ gezegd voordat hij zijn toevlucht zocht in wanhopige zelfverdediging: ‘Jullie weten hoe Patrick was, hij ging te ver, oké? Ik was boos!’ Maar dit werd ontvangen door getuite lippen en veroordelende blikken die op de een of andere manier nog erger waren dan geschreeuwde beschuldigingen. Ja, en nu is hij dood, zei de stilte van zijn moeder. Dood. En het is jouw schuld.

‘O, je weet wel,’ antwoordde Zoë emotioneel. ‘Je moet wat, hè? Bea, hou daar nu mee op, kom op,’ voegde ze eraan toe, toen het kleine meisje niet leek te gaan stoppen met haar driftbui.

‘Maar ik wil het echt,’ zeurde Bea, leunend tegen een rek met tijdschriften. Een ervan had gratis plastic elfenvleugels waar ze aan bleef plukken. ‘Ik wil het zóóó graag, mama. Alsjeblieeft?’

‘Nee,’ snauwde Zoë. ‘Ik had al nee gezegd en daar blijft het bij. Haal je handen eraf voordat je de pagina’s kreukt. Je krijgt het niet. En nou is het genoeg geweest met dat gejammer.’

Bea zakte tegen het winkelwagentje alsof ze was neergescho-

ten. ‘Het is niet eerlijk!’ Nieuwe tranen stroomden over haar gezicht. ‘Je bent zo gemeen. Ik haat je.’

Zoë knarste met haar tanden en ademde diep in door haar neus terwijl ze haar uiterste best deed om geduldig te blijven. ‘Genoeg is genoeg.’ Haar knokkels waren wit om de handgreep van het winkelwagentje en haar gezicht vertrok alleen maar meer toen een oudere vrouw langsleiep en afkeurend haar hoofd schudde. ‘En ik meen het. Als je zo doorgaat word ik echt boos.’

Dean opende zijn mond. Hij wilde zeggen dat het hem speet. Hij wilde zeggen dat het allemaal zijn schuld was. Hij wilde zeggen dat hij de rest van de boodschappen kon doen, dat hij iets wilde doen om te helpen, dat hij het tijdschrift voor Bea kon kopen, dat hij álle tijdschriften kon kopen als ze dat wilde, geen probleem. ‘Hoe gaat het met de jongens?’ vroeg hij in plaats daarvan. Bea schopte nu zwijgend tegen het winkelwagentje. Bij elke trap knipperde er een roze lampje op haar smerige witte schoenen. Ze was een chagrijnige, tegendraadse eenhoorn met een rood gezicht en gloeiende ogen.

‘Het gaat wel,’ zei Zoë, maar haar neergeslagen stem ver raadde dat het tegenovergestelde waar was. Natuurlijk ging het niet. ‘Hoe dan ook,’ ging ze schouderophalend verder. ‘Ik moet maar weer eens gaan. Ik moet Gabe ophalen van voetbal over’ – ze wierp een blik op haar horloge – ‘Jezus, over vijftwintig minuten al. Ik moet weer verder. Sorry,’ voegde ze eraan toe terwijl een gehaaste man een volle winkelwagen om hen heen probeerde te sturen. ‘Ga aan de kant, Bea.’

‘Juist.’ Dean schraapte zijn keel en wilde meer zeggen, iets waarmee hij hun relatie kon herstellen. Of er op z’n minst voor kon zorgen dat ze weer normaal met elkaar konden praten. ‘Eh, misschien...’

Maar ze liep al weg en riep met een stugge rot-op-stem ‘Doei’ over haar smalle schouder. De wielen van het winkelwagentje

piepten uit protest terwijl ze het volgende gangpad in draaide.

Dean stond daar, met het ijzeren winkelmandje in zijn handen geklemd, terwijl hij dacht aan de eerste keer dat hij Zoë had ontmoet. Hoe hij en Patrick in een pub hadden gezeten zonder te weten dat er een of andere vreselijke karaokeavond op het punt stond te beginnen. ‘Jezus, laten we ergens anders heen gaan,’ had Patrick gekreund toen ze de openingsakkoorden voor ‘Atomic’ hoorden en drie vrouwen enthousiast rond een microfoon zagen verzamelen. Maar toen keek hij nog een keer en veranderde zijn hele gezicht. ‘Kijk eens naar die blonde,’ zei hij. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden en ze waren allebei stilgevallen terwijl ze haar beste Debbie Harry-imitatie gaf. Ze was slank en langer dan haar vriendinnen, in strakke jeans en laarzen, met lang blond haar dat om haar schouders zwaaide wanneer ze bewoog en een levendig gezicht dat je niet kon negeren. ‘Ik ben verliefd,’ zei Patrick toen het liedje eindigde en er een applaus door de ruimte klonk. ‘Ik ga met die vrouw trouwen.’ Vervolgens stond hij op en zorgde hij ervoor dat hij net iets eerder bij de bar was dan zij. ‘Sta me toe u een drankje aan te bieden, mevrouw Harry,’ hoorde Dean hem zeggen. ‘Of mag ik je Debbie noemen?’

En de rest, zoals men altijd zegt, was geschiedenis.

Zoë was altijd leuk geweest, dat was het hem juist. Een giechelende, vriendelijke en prachtige jongedame uit Zuid-Wales. Dean had haar stiekem ook leuk gevonden, totdat hij met tegenzin moest toegeven dat zij en zijn broer het perfecte koppel waren. ‘Patrick Sheppard is eindelijk getemd,’ hadden hun vrienden Patrick vol ongeloof geplaagd. ‘Wie had dat gedacht?’

Maar het ging verder dan alleen temmen. Patrick had zijn gelijke ontmoet. ‘Door haar wil ik een beter mens zijn,’ bekende hij al vroeg in de relatie aan Dean nadat hij een paar biertjes ophad. ‘Door haar wil ik beter mijn best doen om een goed

persoon te zijn. Begrijp je wat ik bedoel?' Dean begreep precies wat hij bedoelde. Zoë was namelijk zelf een door en door goed persoon, met een eeuwige gouden glimlach op haar gezicht. Ze was het soort persoon dat je met haar aandacht bescheen als een schijnwerper waarvan je een warm gevoel kreeg. Ze luisterde naar alles en onthield kleine dingen waar ze de volgende keer weer op terugkwam. ('Heb je die opslag waar je op hoopte gekregen?' 'Hoe is het met Rebecca's vader?' 'Hoe was de film, is hij de moeite waard?')

Een keer, net nadat Dean en Rebecca uit elkaar waren gegaan, was Zoë onverwachts langsgesproken en had ze hem dronken en ongeschoren in zijn appartement aangetroffen. Hij had zich kapot geschaamd omdat ze er zo mooi en schoon uitzag in zijn vieze woonkamer en verwachtte bijna dat ze de gordijnen – die hem zelfs om vier uur 's middags afgeschermd hielden van de buitenwereld – open zou schuiven en een kop koffie bij hem naar binnen zou gieten. In plaats daarvan had ze een biertje opengetrokken, hem meegesleurd naar de bank en gezegd: 'Ga je gang, vertel me er alles over.' Hij had zich beetje bij beetje beter gevoeld tijdens hun gesprek, alsof er tenminste één persoon in de wereld was die hem misschien zou begrijpen.

Maar vandaag... Vandaag zag ze er vreselijk uit. Haar stralende gezicht leek compleet te zijn ingeslagen, alle glans weggevaagd, en haar schouders leken te bezwijken onder het gewicht van een ondraaglijke vermoeidheid.

Dat had hij haar aangedaan, dacht hij. Dat was zijn schuld.

Het schuldgevoel was zo overweldigend dat hij een rek met wenskaarten vast moest pakken om zichzelf staande te houden. Het voelde alsof de grond onder hem vandaan werd getrokken. Hij liet het mandje met een hard gekletter op de grond vallen en verliet de supermarkt, overspoeld door schaamte.

Onderweg naar huis voelde Dean zich onthecht van de wereld – wat waarschijnlijk niet aan te raden was op de snelweg – maar dit was hoe het leven was sinds het ongeluk: als een buitenstaander keek hij toe hoe de tijd aan hem voorbijging, de dagen en weken die zich voortsleepten, alsof hij zich in een soort sloom gevoelloos vacuüm bevond waar niets hem kon raken. Nadat hij Tiggy haperend had laten weten dat hij niet meer met haar mee kon naar Zuid-Amerika, had hij het grootste deel van de tijd in bed doorgebracht, niet in staat om ook maar iets anders te doen dan slapen of naar de muren staren. Goedbedoelende mensen bleven hem op het hart drukken dat tijd de beste genezer was, maar terwijl februari in maart veranderde en de bomen langzaam hun groene kleur terug begonnen te krijgen, kon Dean niet zeggen dat hij enige persoonlijke verandering had opgemerkt. De schok van de dood van zijn broer brandde als een pijnlijke wond, heet van infectie en nog steeds zo vers. Hij miste Patrick zo erg. En toch was zijn laatste herinnering aan de man die hij miste besmet door hoe ze die laatste avond samen hadden doorgebracht, door hoe het allemaal ten einde was gekomen.

Telkens wanneer hij zijn ogen dichtdeed, of het nu dag of nacht was, voelde het alsof Dean weer terug op die avond was. Hij liep alleen naar huis. De straatlantaarns wierpen kegels van oranje licht door de duisternis, uit een passerende auto klonk luide reggae met een flinke bas en de geur van gebakken uien en pittig vlees steeg op uit het kebabzaakje op de hoek. In tegenstelling tot de combinatie van alcohol en woede die zijn bloed deed koken, voelde de nachtlucht koud tegen zijn gezicht. Hij hield zijn vuisten gebald langs zijn zij. Wat had hij zijn broer in die laatste minuten gehaat, wat had hij een bloedhekel aan hem gehad. En toch wilde hij nu niets liever dan dat iemand hem had gewaarschuwd: je maakt een grote fout, één waar je de rest

van je leven spijt van zult hebben. Draai je om, loop terug en maak het goed. Anders zul je hem nooit meer zien.

Er was echter geen waarschuwing of voorgevoel geweest. In plaats daarvan was hij naar huis gegaan, alleen en ziedend van woede, terwijl het lot was achtergebleven om Patrick zijn wrede streek te leveren. En nu moesten ze allemaal met de gevolgen leren leven.

Hij had nog steeds niet gehuild, zelfs niet op de begrafenis. Zijn keel had wel degelijk gevoeld alsof hij werd dichtgeknepen, vooral bij het zien van Zoë en zijn moeder die met hun handen over hun gezichten in tranen uitbarstten, maar dat was het. Nee, in plaats daarvan had zich diep binnen in hem een rots gevormd uit de forse pijn van zijn verlies en de last die hij voor altijd met zich mee zou dragen omdat hij de laatste was die Patrick in levenden lijve had gezien. ‘Twee handen op één buik, jullie twee,’ had hun moeder tijdens hun kindertijd vaak liefdevol gezegd terwijl ze door hun haar woelde of met haar ogen rolde als ze haar op de zenuwen werkten. Maar nu was hij enig kind.

Toen Dean thuiskwam liet hij zichzelf naar de grond zakken en ademde de maffe lucht in die naar te veel afhaalmaaltijden rook. Hij dacht met een pijnlijk gevoel terug aan de strakke lijn van Zoë's mond, de emotionele uitputting in haar gezicht, en schaamde zich kapot. Patricks dood had een enorme en verschrikkelijke krater in haar leven achtergelaten en toch stond ze daar. Je moet wat, had ze gezegd terwijl ze een winkelwagentje vulde met eten voor de kinderen, Gabe van voetbal moest halen en waarschijnlijk had geregeld dat Ethan de middag ergens anders doorbracht. Dean, daarentegen, had geen kinderen en weinig verantwoordelijkheden (telde zijn graslelie als een verantwoordelijkheid? Waarschijnlijk niet), maar hij stond zichzelf toe om te verdrinken in zelfmedelijden alsof hij de

enige was die getroffen was door de dood van zijn broer. Sommige dagen had hij niet eens de moeite genomen om zichzelf aan te kleden of uit bed te komen. Had Zoë die luxe gekregen? Natuurlijk niet.

Hoe zou Patrick in een vergelijkbare situatie hebben gereageerd, vroeg hij zich af, als bijvoorbeeld een vriend van hem plotseling was overleden en een getraumatiseerde vrouw en kinderen achter had gelaten die het daardoor moeilijk hadden? Als Patrick het huilende kind en de verslagen moeder in de supermarkt was tegengekomen, was hij ze meteen te hulp geschoten, dat wist Dean heel zeker. Hij zou het huilende kind op zijn schouders hebben gehesen en de leiding hebben genomen. Oké, ik ben er nu, ik zal je helpen, zou hij op die directe manier van hem hebben gezegd en hij zou heldhaftig in actie zijn gekomen.

Maar Dean... Tja, hij had niets gedaan. Hij had zich de supermarkt uit gehaast, zonder enige steun of troost te bieden. Wat ben ik een ongelooflijke nietsnut, mopperde hij tegen zichzelf, een zelfzuchtige lafaard.

Hij dacht aan de keren dat hij bij zijn broer thuis langs was geweest en er al was voordat Patrick thuiskwam van zijn werk. Hoe het hele huis werd overspoeld door energie en lawaai op het moment dat Patrick binnenkwam met een luid 'Ik ben thuis!'. De kinderen zwermden dan als apen om hem heen, gilend van het lachen, en Zoë's gezicht lichtte op terwijl hij haar kuste. Wat zou het huis nu stil zijn zonder hem. Wat zou het leeg voelen.

En Dean was er niet één keer geweest sinds het ongeluk. Hij had het oppakken van de telefoon of het sturen van een appje constant uitgesteld, simpelweg omdat hij niet wist wat hij moest zeggen. Wat voor zwager was hij dan? Wat voor oom? Het was belabberd van hem. Echt belabberd.

Plotseling was hij het beu om medelijden met zichzelf te hebben, om niets te doen. Hij stond weer op en pakte zijn fietshelm en sleutels. Patricks dood had Zoë en de kinderen gebroken. Wat voor soort man was hij als hij niet op zijn minst een poging deed om dingen recht te zetten?

‘O,’ zei Zoë met een duidelijk gebrek aan enthousiasme toen ze de deur opendeed en hem zag. ‘Hallo. Twee keer op één dag nog wel.’ Ze veegde haar handen af aan een grijs-wit gestreepte theedoek en Dean realiseerde zich (te laat) dat het al half zes was en ze waarschijnlijk druk bezig was met het avondeten. Van alle dingen waar hij tijdens de fietstocht langs de Theems naar Kew over had nagedacht, was dit er niet een. Goed begin, Dean, dacht hij met een zucht.

‘Hoi,’ zei hij. Ze glimlachte nog steeds niet, merkte hij ontzet op. ‘Mag ik binnenkomen? Ik dacht misschien dat ik...’ Hij liet zijn zin onafgemaakt in de lucht hangen. Hij stond op het punt om te zeggen dat hij even langs was gekomen om te kijken hoe het met hen ging, maar de woorden klonken banaal in zijn oren aangezien het zo lang had geduurd voordat hij zich druk had gemaakt om hoe het met hen ging. ‘Ik dacht even hallo te zeggen,’ zei hij zwakjes. ‘Alweer.’

Ze tilde een schouder op, haar lippen een dunne lijn, alsof het haar niet zoveel kon schelen wat hij deed, maar ze hield toch de deur voor hem open.

‘Bedankt,’ zei hij terwijl hij zijn fiets de paar traptreden op tilde.

Hij zorgde ervoor dat zijn fiets geen olieachtige vlekken tegen de crèmekleurige muur zou achterlaten en liet zijn oog per ongeluk op een ingelijste foto vallen: Patrick en Zoë op hun trouwdag tijdens het ondertekenen van de huwelijksakte. Daar was Patrick in zijn beste antracietgrijze pak, met een

witte anjer in het knoopsgat en zijn dikke donkere haar netjes in stijl gebracht. Zijn gezicht was Zoë's kant op gericht en hij keek naar haar met zoveel liefde, zoveel bewondering, dat Deans ogen brandden terwijl hij naar de foto stond te kijken. Ik beloof je in voor- en tegenspoed lief te hebben, tot de dood ons scheidt. O, Patrick, dacht hij, plotseling weer overspoeld door verdriet. Hoe was het mogelijk dat zijn broer er niet meer was om Dean op de rug te slaan en een biertje aan te bieden? Alles goed, maat?

Ja, niet slecht. Met jou?

'Sorry,' zei hij, zich realiserend dat hij in stilte stond te rouwen. Hij had gelijk over de stilte in het huis, dacht hij. Het voelde alsof iedereen zijn adem inhield om een snik te onderdrukken. 'Eh, ja. Dus ik dacht... Kunnen we even praten?'

'Oké,' zei ze, onbeweeglijk. Ze haatte hem echt. Ze wilde niet eens dat hij nog verder het huis in kwam.

'Kunnen we...?' De woorden bleven steken in zijn keel.

Patrick en Zoë waren altijd zulke gastvrije mensen geweest. Als je bij hen op bezoek kwam, propten ze je vol met eten en drinken en drongen ze erop aan om langer te blijven – 'kom even zitten, doe alsof je thuis bent' – maar vandaag straalde Zoë alleen maar afkeer uit. Ga weg, zei haar lichaamstaal. Ga weg. Je had hem moeten tegenhouden. Hij zou nog steeds leven als jij er niet was geweest.

Dean dwong zichzelf om zijn zin af te maken. '... misschien naar de keuken gaan?'

'Oké.' Ze draaide zich om en liep door de gang naar de grote, lichte keuken. Hij herinnerde zich dat ze de keuken hadden laten uitbouwen toen Gabe net was geboren en hoe het flapperende blauwe plastic bij de muur Ethan, die toen vier was, de stuipen op het lijf had gejaagd. Dit was het hart van het huis. De lange eiken tafel was vaker wel dan niet gedekt voor vrien-

den die meeaten, en de sporen van het gezinsleven waren overal terug te zien: de ingelijste vakantiefoto's en art-decoposters naast de krijttekeningen op de muren, de verzameling kleurrijke, gevlekte mokken en verschillende schoolprojecten op het dressoir, en de certificaten voor spelling-, sport- en kunstlessen op de koelkast.

Vandaag hing er een andere sfeer in de keuken. Misschien lag het aan het late middaguur dat het somberder aanvoelde dan normaal, maar er heerste ook een soort verwaarlozing in de ruimte. Enkele planten op de vensterbank zagen er verschrompeld en dor uit, hun bladeren slap en bruin. Naast de vuilnisbak stond een doos met karton en lege yoghurtbakjes en blikjes, klaar om gerecycled te worden. En overal lagen spullen: bibliotheekboeken en ongeopende post, een paar scheenbeschermers, een rol ducttape, een gebroken ketting, huiswerk... Een Legoridder lag met zijn gezicht naar beneden op een boterschaaltje en Dean zette hem weer rechtop, terwijl hij zich afvroeg waar de kinderen waren. Het voelde alsof hij in een alternatieve werkelijkheid terecht was gekomen, in een universum dat niet synchroon liep met het echte leven.

'Sorry voor de rommel,' zei Zoë. Ze klonk opstandig, alsof ze verwachtte dat hij kritiek zou hebben en er nu al geïrriteerd door was. 'Ik was bezig met het avondeten.'

'Ja. Sorry,' antwoordde hij als een echo, niet zeker van wat hij daarop moest zeggen. Er lag een rij worstjes onder de grill, op de kookplaat stond een pan aardappelen te borrelen en op het aanrecht lag een snijplank met een berg geschildte wortels. 'Kan ik ergens mee helpen?' Hij had niet eens een kleinigheidje meegenomen, besefte hij. Geen bloemen of een fles wijn, geen verzoeningsoffer.

'Nee, hoor,' zei ze. 'Wil je wat drinken? Ik ga ondertussen wel verder als je het niet erg vindt.'

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij. Hij kon zichzelf er niet toe brengen om ja te zeggen op haar aanbod, ook al was zijn mond kurkdroog. Hij kon niet nog meer van haar afpakken. ‘Eh, dus,’ begon hij. ‘Ik wilde...’ Hij dwaalde weer af en probeerde zich de toespraak te herinneren die hij tijdens het fietsen had geoefend. Het klonk toen goed in zijn hoofd, nobel zelfs, maar nu leken de juiste woorden niet meer binnen zijn bereik te liggen. ‘Ik kwam even langs om te zeggen dat het me spijt dat ik hier al zo lang niet ben geweest, maar dat ik heel graag wil helpen,’ wist hij er uit te krijgen. Ik ben ook verdrietig, wilde hij zeggen. Mijn leven is een puinhoop. Ik heb me vandaag voor het eerst in twee weken geschoren. ‘Ik wil jou en de kinderen helpen,’ ging hij verder. ‘Ik wil er voor jullie zijn, weet je wel. Dus als er iets is wat ik kan doen, dan –’

‘Mama! Hij sloeg me!’ schreeuwde Bea op dat moment terwijl ze de keuken in stormde als een kleine woedende tornado. ‘Gabe sloeg me met de afstandsbediening, hier.’ Vol van zelfingenomenheid wees ze naar haar slaap, waar zich een blauwe plek begon te vormen. ‘Zie je?’

Zoë’s schouders verstijfden. ‘Gabe,’ schreeuwde ze zonder overtuiging. ‘Wat had ik nou gezegd? Als je niet samen kunt spelen, gaat het scherm uit. Hoor je me?’

‘Je zei dat hij niet meer op de Xbox mocht als hij het weer deed,’ herinnerde Bea haar moeder stellig. ‘Je moet het hem nu verbieden, mama!’

‘Ik ben nu bezig,’ zei Zoë zonder zich om te draaien van het aanrecht.

‘Hoi, Bea,’ zei Dean. Dit was zijn kans om behulpzaam te zijn, realiseerde hij. ‘Zullen we samen de tafel dekken om mama te helpen?’

‘Dat is Ethans taak,’ zei ze, alweer onderweg naar de woonkamer. ‘Gabe! Mama zegt dat ze heel boos gaat worden,’ hoorden

ze haar schreeuwen. ‘Echt heel, héél boos. Als je me weer slaat, ben je dood.’

Zoë trok een gezicht bij haar dochters woordkeuze, maar voordat Dean iets kon zeggen, liep Ethan de keuken binnen. ‘Wat eten we?’ vroeg hij. ‘O, hoi, oom Dean.’

Ethan was lang, slank en bleek, droeg een grote vierkante bril en had dun roodbruin haar. Hij was een rustige, bedachtzame en artistieke jongen die de indruk wekte hele werelden te kunnen scheppen in zijn fantasierijke brein. Hij was zo’n serieuze peuter geweest, zijn hoofd altijd schuin terwijl hij de ene breinbrekende vraag na de andere stelde. Nu was hij veertien en nog steeds een eigenaardige jongen. Patrick had zich zorgen gemaakt toen hij naar de brugklas ging – ‘hij is niet zoals de andere kinderen, ze zullen hem verrot slaan,’ had hij een keer tegen Dean gezegd – maar tot nu toe leek Ethan het prima te overleven.

‘Worstjes met aardappelpuree,’ zei Zoë kortaf.

‘Hé, maat,’ zei Dean. ‘Hoe is het op school?’ Hij kromp prompt ineem bij wat er uit zijn mond kwam. Ten eerste was Ethan niet een ‘maat’-persoon en ten tweede vindt een kind het nooit leuk wanneer het gevraagd wordt hoe het op school gaat. Het is de meeste stomme vraag ter wereld. ‘Ben je aan een nieuw beeld begonnen?’ voegde hij er snel aan toe, alsof hij moest bewijzen dat hij zijn neef ooit al eens eerder had gesproken.

‘Nee. Ik ga niet meer naar de club.’ Ethan pakte wat bestek uit een lade en begon het op de tafel te gooien.

‘O, dat is jammer,’ zei Dean terwijl hij een vork recht legde. De club was een of andere hippe, creatieve ruimte in Wandsworth waar een groep tieners allerlei vreemde en prachtige kunstwerken maakte van ijzerdraad, schroot en klei, en hij herinnerde zich vaag dat Ethan dolblij was geweest om toegelaten te worden. ‘Waarom niet?’

‘Ik denk niet dat we het hier weer over moeten hebben,’ zei Zoë terwijl ze de gesneden wortels in een pan met kokend water veegde.

Ethan spande zijn kaak aan en sloeg het laatste mes met zo’n kracht op tafel dat het in een cirkel draaide. Toen stormde hij de keuken uit.

‘Goed bezig.’ Zoë rolde met haar ogen.

‘Sorry,’ zei Dean voor wat voelde als de honderdste keer sinds hij had aangebeld. ‘Ik wist niet dat het een gevoelig onderwerp was.’

Zoë draaide zich met glinsterende ogen om. ‘Nee, Dean, dat wist je inderdaad niet. Dat wist je niet omdat je geen idee hebt wat er hier allemaal aan de hand is.’ Ze sloeg een deksel op de pan wortels en de blauwe vlam eronder schokte en beefde. ‘Je komt hier alleen maar langs om keer op keer sorry te zeggen, alsof dat ook maar iets gaat veranderen. Nou, het is niet goed genoeg. Je bent te laat!’

‘Sorry,’ zei hij voordat hij zichzelf kon stoppen. Hij trok een gezicht. ‘Luister, ik wil echt helpen. Ik –’

‘Nee, jij moet even luisteren,’ zei ze terwijl ze haar armen over haar borst vouwde, maar toen stormde Bea weer in tranen de keuken in.

‘Hij draaide mijn arm achter mijn rug. Het doet pijn! Hij is gebroken!’

Zoë verstijfde, alsof ze op het punt stond in stukken te breken. ‘Wil je helpen?’ vroeg ze aan Dean, zo fel dat het klonk als een bedreiging. ‘Wil je echt helpen?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij. Ze wilde dat hij met Gabe ging praten, gokte hij. Of dat hij glazen water in ging schenken voor bij het avondeten. Of dat hij morgen terugkwam om het veel te lange gras in de tuin te maaien.

‘Mooi,’ zei ze met trillende stem. Ze gooide haar handen in de

lucht om aan te geven dat ze zich overgaf. ‘Dan is het allemaal voor jou,’ zei ze. ‘Het avondeten, de kinderen, alles. Ik ben weg.’

‘Wacht, wat? Waar ga je heen?’ vroeg Dean verrast, maar Zoë liep al met grote passen naar de voordeur.

‘Mama!’ schreeuwde Bea en rende achter haar aan. ‘Niet weggaan! Kom terug!’

‘Wat de hel...’ begon Ethan toen eerst zijn moeder en daarna zijn zusje langs beenden.

In de gang gooide Bea haar hele lichaam om haar moeders benen. ‘Mama, nee,’ hilde ze. ‘Niet weggaan.’

‘Niet zo dramatisch doen,’ zei Zoë terwijl ze haar sleutels in haar broekzak stopte. ‘Ik ga niet voor altijd weg. Ik heb alleen wat ademruimte nodig.’ Ze trok de armen van het kleine meisje van haar knieën. ‘Lief zijn voor je oom,’ voegde ze eraan toe, en toen was ze weg.

‘Mama!’ hilde Bea naar de gesloten voordeur. Door de rode en groene druppelvormen van het glas-in-loodraam zag Dean Zoë met snelle passen het pad af lopen. Hij knipperde met zijn ogen en ze was verdwenen. Ondertussen rolde Bea over het tapijt, jammerend en snotterend. Ze had al een van haar ouders verloren, herinnerde Dean zich. Hij moest dit rustig aanpakken en niet ongeduldig worden.

‘Het komt goed,’ zei hij terwijl hij knielde. Hij legde voorzichtig een hand op haar rug, alsof ze een wild dier was, maar ze schudde hem met een grote snik van zich af. ‘Mama komt zo weer terug. Ze gaat alleen een stukje lopen. Wil je me helpen om thee in te schenken?’

‘Nee! Ik wil dat ze terugkomt!’

‘Ze mag niet helpen met de thee,’ zei Ethan onbehulpzaam. ‘Te gevaarlijk voor een baby. Ze zou het alleen morsen of zichzelf verbranden.’

‘Niet waar!’ Met haar gezicht in het tapijt schopte Bea naar

achteren en raakte Dean bijna in zijn kruis.

‘Hé,’ jankte hij, achteruitdeinzend. ‘Het komt wel goed,’ zei hij van een veilige afstand. ‘Kom op, sta op en...’ Hij kon niet zo snel bedenken wat ze kon doen. ‘Je kunt me helpen de aardappelen te stampen. Ik durf te wedden dat je daar heel goed in bent.’

Bea zei niets, maar schopte weer met haar voeten en sloeg als extraatje met haar handen op de grond. De regenboogstaart van haar eenhoornonesie zwaaide met elke beweging in het rond. ‘Ik wil mama,’ huilde ze. ‘Mama!’

‘Laat haar maar,’ zei Ethan, en hij draaide zich weer naar de keuken. ‘Ze wil gewoon aandacht. Dit doet ze elke dag. Het begint saai te worden.’

Dean aarzelde machteloos. Bea klonk oprecht van streek. Hij kon haar niet op de grond achterlaten. Wat kon hij zijn nichtje nog meer bieden dan aardappels stampen? ‘Eh...’ begon hij, zijn brein helemaal leeg.

Maar voordat hij iets kon bedenken, klonk er een schreeuw uit de keuken. ‘Oom Dean? Weet je dat de worstjes in brand staan?’